

Arrest

nr. 74 454 van 31 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VERBEKE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 november 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 16 november 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 december 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 10 november 2011.

1.3. Op 22 november 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 november 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Daska. U zou een goudhandelaar zijn. In augustus 2009 zou u overvallen zijn door vier mannen. Zij zouden twee kilo goud gestolen hebben. U zou dit bij de politie van Motra hebben aangegeven, terwijl uw broer dit aangaf bij de politie van Daska. Een maand later werd u opgeroepen door de politie van Daska. Ze zouden de vier daders hebben gearresteerd. U zou hen geïdentificeerd hebben. Ze zouden u bedreigd hebben. Daar u een "FIR" (First Information Report) tegen hen had ingediend, zouden u niet met rust laten. Later bleek dat de politie deze mannen vrij had gelaten. Twee en een halve maand later zouden deze mannen uw huis aangevallen en beschoten hebben. U zou hen herkend hebben. U zou opnieuw een klacht hebben neergelegd. In februari 2010 zou u naar Muzafarabad gegaan zijn. Deze mannen zouden opnieuw bij u thuis geweest zijn. U zou besloten hebben om het land te verlaten. U zou over land naar Griekenland gereisd zijn. Hier zou u een vlucht naar Italië genomen hebben, waarna u een vlucht naar België nam. Hier aangekomen diende u op 16 november 2011 een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u twee "FIR"'s voor en een overgeschreven versie van beide documenten. na het gehoor legde u uw Pakistaans paspoort, een kopie van uw identiteitskaart en rijbewijs voor.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat- generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

U beweerde overvallen te zijn en nu zouden de overvallers wraak willen nemen op u. Dit is een gemeenrechtelijk motief en het valt als dusdanig niet onder de voornoemde Conventie die immers voorziet in internationale bescherming van personen die hun land ontvlucht zijn vanuit een gegronde vrees voor vervolging op basis van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. U bent een Pakistaanse staatsburger, behorende tot de sunnietische religieuze meerderheid en u zou geen vrees kennen voor uw autoriteiten (gehoorverslag CGVS p. 5). Niets stond u dan ook in de weg om bescherming bij uw autoriteiten aan te vragen. Het ging immers om gewone gangsters en de misdaad had geen bijbedoelingen (gehoorverslag CGVS p. 5). Dat uw autoriteiten genegen waren om u deze bescherming te bieden, blijkt uit het feit dat ze tweemaal uw klachten opschreven. Tevens diende u toe te geven dat de politie, ondanks uw eerdere bewering dat ze niets deden, de daders binnen de maand wist op te pakken (gehoorverslag CGVS p. 6). U beweerde dat de politie de daders hierna in ruil voor smeergeld vrijliet. Dit is echter uw versie van de feiten, waarvoor u geen objectief bewijs heeft. Het is ook mogelijk dat de mannen op borg of op een andere manier zijn vrijgekomen. Dat ze vrijkwamen wil niet automatisch zeggen dat de politie van slechte wil was. De vaststelling dat hetzelfde politiebureau een tweede aanklacht wilde registreren tegen dezelfde daders nadat ze volgens u deze daders in ruil voor smeergeld had laten gaan, wijst er al enigszins op dat de politie niets te verwijten valt in deze zaak. U kon dus op de bescherming van uw autoriteiten rekenen.

Voorts zijn er verschillende aanwijzingen dat de door u ingeroepen problemen ongeloofwaardig zijn. Zo legde u naar het einde van uw gehoor enkel opvallend vage verklaringen af die de algemene geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnen. Zo kon u zelfs bij benadering niet duiden wanneer in 2010 u juist beschoten werd, terwijl men er toch van mag uitgaan dat zo'n gebeurtenis een meer blijvende indruk zou nalaten (gehoorverslag CGVS p. 6, 7). Uit de door u voorgelegde "FIR" die betrekking zou hebben op dit tweede incident blijkt echter dat het in oktober 2009 plaatsvond. Er werd u gevraagd of er nog iets gebeurde tussen oktober 2009 en het moment van uw vertrek uit Pakistan in juni 2010 en eerst beweerde u het niet meer te weten. Hierna beweerde u dat u opnieuw naar de politie ging wegens een derde incident. Daarna beweerde u dan weer dat het niet u, maar uw broer was die naar de politie stapte (gehoorverslag CGVS p. 7). U gevraagd wanneer u gezien al deze incidenten nu juist uw huis had verlaten, diende het antwoord schuldig te blijven (gehoorverslag CGVS p. 8). U gevraagd of u nog problemen kende voor uw vertrek, gaf aan dit niet meer te weten. Toen u gevraagd werd om dit te verduidelijken, vergoelijkte u dit door te beweren dat het al anderhalf jaar geleden gebeurde (gehoorverslag CGVS p. 8). Daar u omwille van deze gebeurtenissen beweerde uw land te moeten verlaten, mag men er toch vanuit gaan dat ze een dusdanige indruk hebben nagelaten dat u zelfs anderhalf jaar later nog zou kunnen zeggen of er al dan niet iets gebeurde. U beweerde tussen februari en juni 2010 elders verbleven te hebben, maar u wist niet meer waar (gehoorverslag CGVS p. 8). U gevraagd of u in die periode nog terugkeerde naar Daska, verklaarde dit niet zeker te weten (gehoorverslag CGVS p. 8). Uw relaas is dan ook zeer vaag en ongeloofwaardig.

Ook uw vluchtroute komt ongeloofwaardig over. U beweerde over land van Pakistan naar Griekenland gereisd te zijn, maar u wist niet te zeggen waar u de Pakistaans- Iraanse en waar de Iraans- Turkse grens overstak. Van deze volledige route kon u enkel twee Turkse steden waar u langskwam opsommen (gehoorverslag CGVS p. 4). U beweerde vanuit Griekenland een vlucht naar

Italië en vanuit Italië een vlucht naar België genomen te hebben. Van het gebruikte paspoort kende u enkel de nationaliteit en de naam, andere gegevens kon u niet verstrekken, wat doet vermoeden dat u met uw eigen paspoort bent gereisd. Pas na het gehoor legde u uw oorspronkelijk Pakistaans paspoort voor. Wat betreft dat paspoort dient echter te worden opgemerkt dat er enkele pagina's ontbreken. Uw verklaringen omtrent uw vluchtroute komen dan ook als vaag en stereotiep over en het CGVS vermag niet langer de waarheid te achterhalen. De kopie van uw identiteitskaart en uw rijbewijs geven een indicatie over uw identiteit, doch voegt voor het overige niets aan uw asielrelaas toe. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming. Het toekennen van dit laatste is immers onderhevig aan het afleggen van geloofwaardige verklaringen wat bij u niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel – aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling –, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), stelt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte beweert dat het door hem aangehaalde vluchtmotief niet ressorteert onder de vluchtelingenconventie. Verzoeker wijst erop dat hij tot tweemaal toe de hulp van de politie heeft ingeroepen en dat de enige bescherming die hem werd geboden het optekenen van zijn klacht was. Bij gebrek aan enige hulp van zijn autoriteiten, had hij geen andere keuze dan te vluchten voor zijn overvallers en zijn land te verlaten, aldus verzoeker. Dat zijn autoriteiten hem geen verdere hulp boden, verklaart verzoeker door de corrupte houding van de politie. Hij suggereert dat het goud dat hem werd beroofd zou gediend hebben om de politie om te kopen om geen verdere acties te ondernemen tegen zijn overvallers. Volgens verzoeker is het algemeen bekend dat corruptie deel uitmaakt van de Pakistaanse samenleving en hij verwijst ter staving van zijn betoog naar het verslag "*Pakistan: Information on police corruption in Pakistan*" van Ireland Refugee Documentation Centre van 12 oktober 2011. Verzoeker besluit dat hem door de corrupte houding van de politie geen bescherming kan worden geboden door de Pakistaanse overheid, dat uit de door hem uiteengezette feiten voldoende blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van het behoren tot een sociale groep en dat dan ook moet worden besloten dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden om hem te erkennen als vluchteling in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève.

2.2. In een tweede middel – aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut –, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling die erin bestaat vermoord te worden door zijn overvallers. Hij herhaalt dat hij geen bescherming kan genieten in zijn land van herkomst omwille van corruptie waartegen de overheid niet kan of niet wil optreden.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het door hem aangehaalde vluchtmotief dat hij overvallen werd en zijn overvallers wraak willen nemen nadat hij klacht tegen hen had ingediend, van gemeenrechtelijke aard is en als dusdanig niet valt onder de Conventie van Genève, uit het feit dat de politie tweemaal zijn klachten opschreef en de daders binnen de maand wist op te pakken bovendien blijkt dat zijn autoriteiten genegen waren om hem bescherming te bieden en hij geen objectief bewijs heeft ter staving van zijn bewering dat de politie de daders in ruil voor smeergeld vrijliet, (ii) hij voorts opvallend vage verklaringen aflegt die de algemene geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnen, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (iii) ook zijn vluchtroute ongeloofwaardig overkomt en (iv) de kopie van zijn identiteitskaart en rijbewijs een indicatie geven over zijn identiteit doch voor het overige niets toevoegen aan zijn asielrelaas.

2.4. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker niet het minste verweer voert tegen de vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij een aantal opvallend vage verklaringen aflegt die de algemene geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnen. Zo wordt in de bestreden beslissing correct opgemerkt dat verzoeker zelfs niet bij benadering kon duiden wanneer in

2010 hij juist beschoten werd, dat uit de door hem voorgelegde "FIR" die betrekking zou hebben op dit tweede incident blijkt dat het in oktober 2009 plaatsvond, dat hij niet kon duiden of er nog iets gebeurde tussen oktober 2009 en het moment van zijn vertrek uit Pakistan in juni 2010, dat hij het antwoord schuldig diende te blijven op de vraag wanneer hij nu juist zijn huis had verlaten, dat hij stelde niet meer te weten of hij nog problemen kende voor zijn vertrek, waar hij precies verbleven heeft tussen februari 2010 en juni 2010 en of hij in die periode nog terugkeerde naar Daska, dat hij evenmin wist te verduidelijken waar hij de Pakistaans-Iraanse en de Iraans-Turkse grens overstak, dat hij van het door hem gebruikte paspoort waarmee hij vanuit Griekenland een vlucht naar Italië en vanuit Italië een vlucht naar België zou genomen hebben enkel de identiteit en de naam kende, wat doet vermoeden dat hij met zijn eigen paspoort reisde en dat in het origineel Pakistaans paspoort dat pas na het gehoor werd neergelegd enkele pagina's ontbreken. Het geheel van deze vaststellingen, die in voorliggend verzoekschrift niet worden betwist laat staan ontkracht, maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker opgediste vluchtrelaas. Waar verzoeker zich beroept op het voordeel van de twijfel, benadrukt de Raad dat dit slechts speelt wanneer na onderzoek van alle elementen het relaas van de aanvrager als waarachtig overkomt, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Hoe dan ook wijst de Raad erop dat om als vluchteling te worden erkend, de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Zo al enig geloof zou worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde feiten, quod non, toont verzoeker geenszins aan dat deze feiten het gemeenrechtelijke karakter overstijgen, noch maakt hij aannemelijk dat de overheid geen bescherming zou hebben geboden. Immers, zijn bewering dat de politie zou zijn omgekocht om alle vervolging tegen zijn overvallers stop te zetten is niets meer dan een blote bewering, loutere vermoedens en speculaties van zijnentwege die niet met objectieve en concrete elementen worden gestaafd en waarmee hij dan ook niet vermag de overwegingen van de bestreden beslissing te ontkrachten waar wordt gesteld *"U beweerde dat de politie de daders hierna in ruil voor smeergeld vrijliet. Dit is echter uw versie van de feiten, waarvoor u geen objectief bewijs heeft. Het is ook mogelijk dat de mannen op borg of op een andere manier zijn vrijgekomen. Dat ze vrijkwamen wil niet automatisch zeggen dat de politie van slechte wil was. De vaststelling dat hetzelfde politiebureau een tweede aanklacht wilde registreren tegen dezelfde daders nadat ze volgens u deze daders in ruil voor smeergeld had laten gaan, wijst er al enigszins op dat de politie niets te verwijten valt in deze zaak. U kon dus op de bescherming van uw autoriteiten rekenen."* Ook de loutere verwijzing naar een rapport betreffende corruptie binnen de Pakistaanse politie is niet afdoende om verzoekers beweringen in dit verband aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker poneert een gegronde vrees voor vervolging te koesteren omwille van het behoren tot een sociale groep, laat hij na dit te concretiseren. Het is de Raad dan ook niet duidelijk tot welke groep verzoeker meent te behoren. Het behoren tot een bepaalde sociale groep wijst er overigens niet automatisch op dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het desgevallend behoren tot een bepaalde groep irrelevant.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch daarmee deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS